

Hacâ½ Arif Bey

Onaylayan Administrator
Saturday, 26 May 2007

Â Â Â Hacâ½ Arif Bey, 1831 yâ½lâ½ sonlarâ½nda Â•stanbulâ™ un Eyâ¼b Sultan semtinde doâ•du.Asâ½l adâ½ Mehmed Mâ¼tevâ½zâ½ bir Âçilenin Âşocuâ•uydu. Babasâ½ Ebâ•bekir Efendi, Eyâ¼b Mahkemesi kâçtiblerindendi.

Hacâ½ Arif Bey daha Âşok kâ¼âşâ¼k yaâ¼larda iken sesinin gâ¼zelliâ•i ve mâ•sikâ• kabiliyeti ile oturduklarâ½ semtte Â¼ yapmâ½â¼, mahalle mektebinde â€â™ ilâçhâ•ci baâ¼â½â™â™ seâşilmiâ¼ti.Bu sâ½ralarda aynâ½ semtte oturan geleceâ•in bâ¼yâ¼k Zekâçâ• Dedeâ™ sinden Â¼arkâ½ ve ilâçhâ•ler Â¼â•reniyordu.

Zekâçâ• Dede onu kendi hocasâ½ yine bir baâ¼ka Eyâ¼bâ™ Iâ¼, Mehmed Beyâ™e gâ¼tâ¼rdâ¼. Eyyâ•bâ• Mehmed kâ¼âşâ¼k Arifâ™i Âşok beâ•enerek Â¼â•renciliâ•e kabâ•l etti ve klâçsik fasâ¼llar meâ¼k etmeye baâ¼ladâ½. Arif Bey, kabiliyeti ve olaâ•anâ¼stâ¼ hâçfâ½zasâ½ ile Âşok Âşabuk Â¼â•reniyor, Â¼â•rendiklerini aslâç unutmuyordu. Bu arada Eyyâ¼ Mehmed Bey tarafâ½ndan devrin en bâ¼yâ¼k mâ•sikâ• Â¼stâçdâ½, her iki hocasâ½nâ½n da hocalarâ½ Hammâçmâ•zâçde Â•smâçil Dedeâ™ ye gâ¼tâ¼râ¼lmâ¼â¼, onun da iltifâçtlarâ½na mazhâçr olmuâ¼tu.

Eyyâ•bâ• Mehmed Bey, Arif Beyâ™ le Âşok ilgileniyordu. Henâ¼z 13 yaâ¼â½nda iken onu â€â™ Bâçb-â½ Seraskerâ• Savunma Bakanâ½â•â™ nâ½n bir dâçiresinde kâçtibliâ•e aldâ½rmâ½â¼; bir yandan memâ•riyetine devâçm ederken, yandan Mâ¼zika-i Hâ¼mâçyâ•nâ™a Â¼â•renci olarak devâçmâ½nâ½ saâ•lamâ½â¼tâ½. Hacâ½ Arif Bey, Mâ¼zika-i Hâ¼ a girmekle hem Hâçâ¼im Beyâ™ den istifâçde etmek imkâçnâ½ bulmuâ¼, hem de saraya ilk adâ½mâ½nâ½ atmâ½â¼ old

Âçok geâşmeden sesinin gâ¼zelliâ•ini haber alan Sultan Abdâ¼lmeçâ•d, onu huzâ•ra dâçvet etti. Olaâ•anâ¼stâ¼ gâ¼zel sesi, gâ¼zel yâ¼zâ¼, kâ½vrak zekâçsâ½, terbiye ve nezâçketi ile pâçdiâ¼ahâ½ etkilemiâ¼ti. Sultan, onun hemen â€â™ olarak saraya alâ½nmasâ½nâ½ emretti. Mâçbeyncilik, pâçdiâ¼ah ile hâ¼kâ•met arasâ½ndaki iliâ¼kileri dâ¼zenleyen yâ¼ksek Âçtibâçrlâ½ ve dolgun maaâ¼lâ½ bir gâ¼revdi. Hacâ½ Arif Bey bu gâ¼reve getirildiâ•i zaman 19 yaâ¼â½ndaydâ½

Kâ½sa bir sâ¼re sonra besteleriyle de adâ½ndan sâ¼z ettirmeye baâ¼ladâ½. Eserlerinde duygulu, ince ve asâ•l â¼slâ•bunun yanâ½ sâ½ra, makam ve geâşkilere hâçkimiyeti ile melodinin sâ¼zlere olaâ•anâ¼stâ¼ uygunluâ•u hemen gâ¼ze Âşarpâ½yordu.

Hacâ½ Arif Bey, saraya girdikten kâ½sa bir sâ¼re sonra Pâçdiâ¼ahâ™ Â½n emriyle Harem-i Hâ¼mâçyâ•nâ™ daki câçri mâ•sikâ• dersi vermeye baâ¼ladâ½. Bâ¼ylece hayâçtâ½nâ½n hiâş dinmeyecek fâ½rtâ½nalâ½ gâ¼nleri de baâ¼lamâ½â¼

Sarayda hemen herkesin gâ¼zdesi olan bu yakâ½â¼kâ½ genâş, sesten dantelalarla Â¼râ¼lâ¼ gâ¼nlâ¼nâ¼ bir câçriyey kaptâ½rmâ½â¼tâ½. Olaâ•anâ¼stâ¼ gâ¼zel gâ¼zlerinden dolayı Pâçdiâ¼ah tarafâ½ndan Âçteâ¼m-i Dilber adâ½ verilen Âçerkes gâ¼zelinin aâ¼kâ½yla Arif Bey, gâ¼n be gâ¼n bir meâ¼â™ale gibi yanâ½yor, alevler seslere dâ¼nâ¼â¼p, dudaklarâ½ndan dâ¼kâ¼lâ¼yordu...

Hacâ½ Arif Bey, Âçteâ¼m-i Dilberâ™ in aâ¼kâ½yla tutuâ¼tuâ•u gâ¼nlerdeÂ Âçteâ¼m-i Dilberâ™ e olan ilgisi Sultan Abd kulaâ•â½na kadar gitmiâ¼ti. Sultan, kendi hanâ½mâ½ olmaya hazâ½rlanan bu kâ½zâ½n Arif Beyâ™ le hemen evlendirilme istedi. Zengin bir Âşeyizle onu gelin ederken, Hacâ½ Arif Beyâ™ e bir konak ve 60 altâ½n gibi yâ¼ksek bir maaâ¼ ihsan edip saraydan Âşâ½karttâ½.

Hacâ½ Arif Bey murâçdâ½na ermiâ¼ti ama maalesef Âçteâ¼m-i Dilber onu sevmiyordu.

Henâ¼z iki yâ½l dolmamâ½â¼ken iki de Âşocuk dâ¼nyâçya getiren Âçteâ¼m-i Dilber, onu terk ederek baâ¼ka biriyle kaâştâ½ Hacâ½ Arif Bey, Âçteâ¼m-i Dilberâ™ i hâçlâç Âşok seviyor, terk ediliâ¼i bir tâ¼rlâ¼ kabâ•llenemiyordu.

Hacâ½ Arif Beyâ™ in dâ¼â¼tâ¼â• duruma Âşok â¼zâ¼len Sultan Abdâ¼lmeçâ•d, onu affederek yeniden saraydaki g getirdi. Herkes onun saraya dâ¼nâ¼â¼ne Âşok sevinmiâ¼ti ki Arif Beyâ™ in hassas gâ¼nlâ¼ yine câçriyelerden birine, Z Nigâçrâ™e dâ¼â¼tâ¼. Zâ¼lf-i Nigâçr da Hacâ½ Arif Beyâ™ i Âşok seviyordu. Pâçdiâ¼ah bir kez daha, skandal Âşâ½k vermeden Arif Beyâ™ i saraydan uzaklaâ¼tâ¼rarak Zâ¼lf-i Nigâçrâ™e la evlendirdi.

Bu evlilik her ikisi iâşin de Âşok mutlu baâ¼lamâ½â¼tâ½. Fakat mutluluk uzun sâ¼rmedi. Âçâ¼nkâ¼ Zâ¼lf-i Nigâçr Hanâ½ devrin Âşâçresi henâ¼z bulunamamâ½â¼ en korkunâş hastalâ½â•na, vereme yakalanmâ½â¼tâ½. Gâ¼nden gâ¼ne

sararÃ½p, soluyor; Ã¼detÃ¼ bir mum gibi eriyordu.ZÃ¼lf-i NigÃ¼r HanÃ½mâ€™in Ã½n Ã¼Ã¼resiz hastalÃ½Ã½ ilerledikÃ¼e Ha
Ã¼rif Beyâ€™i de Ã¼Ã¼resiz acÃ½lara boÃ¼uyordu.

ZÃ¼lf-i NigÃ¼r HanÃ½m gittikÃ¼e aÃ½rlaÃ½yordu. Derin inleyiÃ¼lerle gece gÃ¼ndÃ¼z uyuyor, bir Ã¼Ã¼re uman bakÃ½,
Ã¼rif Beyâ€™e bakÃ½yordu. Ã¼rif Beyâ€™in Ã¼Ã¼rpÃ½nÃ½Ã¼larÃ½ fayda etmedi. Tam mutluluÃ¼u yakalamÃ½Ã¼ken bu ke